

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/57/2018
Identifikačné číslo spisu: 1514202625
Dátum vydania rozhodnutia: 11.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Darina Ličková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1514202625.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: BENCONT INVESTMENTS, s.r.o., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 36 432 105, právne zastúpeného JUDr. Jozefom Boledovičom, advokátom, so sídlom Úzka 578/4, Rovinka, proti žalovanému: OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Ruzička Csekekes, s.r.o., so sídlom Výsoká 2/B, Bratislava, o zaplatenie 4 859,20 eur s príslušenstvom zo zmenky, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. 3CbZm/269/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. apríla 2017, č.k. 3CoZm/7/2017-259, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného odmieta.
- II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 26. apríla 2017, č. k. 3CoZm/7/2017-259 v prvom výroku potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 18. mája 2016 č. k. 3CbZm/269/2014-197, ktorým súd prvej inštancie ponechal v platnosti zmenkový platobný rozkaz súdu prvej inštancie zo 14. mája 2014, č. k. 3Zm/67/2014-19 a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť trovy konania vo výške 241,81eur. Druhým výrokom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 431,23 eur.

2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že sa v celom rozsahu stotožnil s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie i s jeho odôvodnením. Uviedol, že zmenka je stále, bez ohľadu na kauzu a funkcie, ktoré v sebe nesie, dokonalým, abstraktným skriptúrnym cenným papierom, ktorého oprávnený majiteľ nie je povinný preukazovať ani dôvod záväzku, ani výšku pohľadávky, ako to správne skonštatoval súd prvej inštancie poukazujúc na prepojenie zmenkového zákona a Občianskeho zákonníka (ustanovenie § 495) ako lex generalis. Zmenka bola predložená oprávneným majiteľom, ktorý svoj nárok preukázal nepretržitým radom indosamentov, ako aj splnením povinností podľa zmenkového zákona, ktoré sú potrebné na uplatnenie postihu proti indosantovi. Na žalobcu prešli všetky zmenkové práva,

vrátane práva vyplniť blankozmenku. Žalovaný ako indosant opomenul svoj garančný záväzok za zmenku vylúčiť, preto ďalšie kroky žalobcu boli len oprávneným výkonom jeho veriteľského práva k zmenke. Žalovaný nepreukázal, že v čase, kedy žalobca zmenku a kauzálnu pohľadávku nadobúdala, konal vedome na škodu žalovaného. Žalovaný zmenku rubopisoval bez vylúčenia garančného účinku a následné rubopisy kopírovali spôsob prevodu zavedený prvým indosantom. Žalovaný ako podnikateľ mal mať na zreteli prísnosť zmenkového práva a pri rubopisovaní zmienek mal možnosť svoj garančný účinok vylúčiť, čo však opomenul. Postup žalobcu, ktorý najprv vymáhal kauzálne pohľadávky neuvedomujúc si, že disponuje zmenkou, svedčí o jeho dobromyseľnosti. Podľa odvolacieho súdu sa žalovaný v snahe napraviť svoje pochybenie pri rubopisovaní zmenky snažil tvrdiť škodlivé či šikanózne správanie žalobcu, ktoré preukázané nebolo, a preto kauzálne námietky účinné nie sú. K rozhodnutiam Krajského súdu v Košiciach a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ktoré predložil žalovaný, odvolací súd uviedol, že nedávajú žalovanému za pravdu. Najvyšší súd posúdil dovolanie žalovaného v inej veci ako prípustné z procesných dôvodov - pre nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu. Odvolací súd uviedol, že záväzok žalovaného nevznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, ale vznikol ex lége z titulu garančného účinku indosamentu, ktorý vyhotovil bez vylúčenia garancie. Žalovaný sám spotrebiteľom nie je, preto by bolo v príkrom rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ by sa úspešne domáhal nárokov na právnu ochranu, aké prislúchajú len subjektom, ktoré sú v postavení spotrebiteľa. Preto odvolací súd skonštatoval, že žalovanému nepatrí právna ochrana pred zneužívaním spotrebiteľskej zmenky.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktorým sa domáhal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že zmenkový platobný rozkaz vydaný súdom prvej inštancie z 14. mája 2014, č. k. 3Zm/67/2014-19 zrušuje. Podanie dovolania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“). Žalovaný namietal, že odvolací súd nepripustil kauzálne námietky dovolateľa pre údajné nepreukázanie vedomého konania žalobcu na škodu dovolateľa. Za nesprávny označil záver odvolacieho súdu, že žalobca preukázal „dobromyseľnosť“, keď sa pokúsil vymôcť pohľadávky od pôvodných dlžníkov, skutočnosť ktorá - podľa záveru odvolacieho súdu - svedčí o nevedomosti žalobcu, že zmenky si môže uplatniť proti finančne schopnému indosantovi. Dovolateľ považuje uvedený názor odvolacieho súdu za nesprávny z dôvodu, že ho odvolací súd nesprávne právne posúdil. Dovolateľ poukázal na uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 12. mája 2010, sp. zn. 5MOBdo/4/2009, podľa ktorého „Dlžníkom z takejto zmenky dáva zákona len možnosť námietky, že majiteľ zmenku nadobudol v zlej viere, alebo sa pri jej nadobúdaní prevínil hrubou nedbanlivosťou“, podľa dovolateľa právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí je správny. Ďalej namietal, že odvolací súd sa nezaoberal účelovou, násobnou indosáciou zmenky medzi personálne prepojenými spoločnosťami, ktorej cieľom bolo vylúčenie kauzálnych námietok žalovaného, pričom nadobudnutie zmenky žalobcom nastalo až právnym audite postúpenia pohľadávok a zmienek, od predchádzajúceho majiteľa zmenky. Má za to, že odvolací súd neposúdil celú kauzu v kontexte dôkazov predložených stranami sporu, ako aj „kauzu“ účelového postupovania zmenky správne. Dovolateľ poukázal na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, konkrétne na rozhodnutia pod sp. zn. 2Obo/87/2009, 2Obo/17/2009, z ktorých vyplýva, že vyvodiť záver, že majiteľ zmenky konal pri jej nadobúdaní vedome na škodu dlžníka, je možné len z nepriamych dôkazov. Ďalej poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo/799/2011. Vytýkal súdu prvej inštancie, že dôkazy vyhodnotil izolovane, formálne a nie aj v hlbšom kontexte, pričom odvolací súd závery súdu prvej inštancie len automaticky schválil a prebral. Z vykonaných dôkazov dostatočne vyplýva, že žalobca sa dopustil pri nadobúdaní zmenky vedomého konania na škodu žalovaného v zmysle ustanovenia čl. I § 17 zákona č. 191/1950 Zb. zákon zmenkový a šekový (ďalej aj „ZZŠ“). Z tohto dôvodu sú podľa dovolateľa kauzálne námietky prípustné. Ďalej uviedol, že vedomé konanie na škodu dlžníka sa podľa dovolateľa posudzuje podľa ustanovenia čl. I § 17 ZZŠ z hľadiska subjektívneho vzťahu nadobúdateľa zmenky k prevodu zmenky v čase jej nadobudnutia a šikanóznym výkonom práva v zmysle § 3 Občianskeho zákonníka sa posudzuje z hľadiska objektívnej spoločenskej prijateľnosti takéhoto konania. Ustanovenie čl. I § 17 ZZŠ predstavuje dodatočný prostriedok ochrany pred nepoctivým nadobúdateľom zmenky, ktorý pôsobí popri § 3 Občianskeho zákonníka nad jeho rámec, a nie namiesto neho. Výklad súdov, ktorý vylučuje mimoprávne pravidlá správania, zakotvené vo všeobecnom predpise je podľa dovolateľa formalistický a nesprávny.

Nesprávnosť právneho názoru vo veci konajúcich súdov odvolateľ preukazoval odkazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS 1735/07, sp. zn. III. ÚS 72/2010, sp. zn. III. ÚS 341/07, uznesenie najvyššieho súdu z 26. januára 2011, sp. zn. IObdo/59/2010 a rozhodnutia súdov Českej republiky. Podľa dovolateľa odvolací súd ignoroval názor najvyššieho súdu vyjadrený v jeho rozhodnutiach a nevenoval zvýšenú pozornosť námietkam žalovaného v rozsahu konania žalobcu v rozpore s poctivým obchodným stykom a šikanóznym výkonom práva. K ďalšej námietke dovolateľa týkajúcej sa neprihliadnutia na skutočnosť, že zaviazanosť zo zmenky vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou žalovaný uviedol, že odvolací súd namiesto toho, aby sa vysporiadal s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení sp. zn. 2Obdo/19/2014 ohľadne nutnosti posúdenia zmenky ako neplatnej, nakoľko v konaní uplatnená zmenka je zmenkou spotrebiteľskou, sa iba stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie v konštatovaní, že účastníkom tohto sporu nie je spotrebiteľ. Dovolateľ poukázal aj na ďalšie rozhodnutie najvyššieho súdu v identickom spore sp. zn. IObdo/4/2013 zo 16. apríla 2014. Zdôraznil, že najvyšší súd v tomto rozhodnutí už poukázal na skutočnosť, že súdy sa v danom (identickom) prípade boli ex offio povinné zaoberať platnosťou zmenky ako zmenky „spotrebiteľskej“. Rovnako sa dovolateľ nestotožnil s názorom odvolacieho súdu, ktorý odmietol na spor aplikovať ust. § 17 ods. 1, druhá veta ZZŠ s nesprávnym odôvodnením, že uvedené ustanovenie výlučne predpokladá, že stranou sporu je spotrebiteľ a tiež, že uvedené ustanovenie sa na spor neaplikuje z dôvodu, že záväzok žalovaného nevznikol zo spotrebiteľskej zmluvy ale s nevyklúčením garančného účinku indosamentu. Na záver dovolateľ uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu považuje za nezákonný a spočívajúci v nesprávnom posúdení veci v podstatných otázkach, ktoré v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neboli jednoznačne vyriešené podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keď ignoruje závery spoločného stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 20. októbra 2015 a závery z nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 457/2010, teda vyslovené pravidlo, že zákaz zneužitia práva je silnejší než dovolenie dané právom.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného podľa ust. § 447 CSP odmietol. Uznesenia najvyššieho súdu uvádzané žalovaným nepredstavujú podľa žalobcu ustálenú rozhodovaciu prax s odkazom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo/6/2017.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas (§ 427 C. s. p.) riadne zastúpený dovolateľ (§ 429 ods. 2 písm. b/), v neprospech ktorého bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

6. Žalovaný v rozhodovanej veci vyvodzoval prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

7. V zmysle ustanovenia § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C. s. p. Otázka posúdenia či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

8. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

9. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte tohto uznesenia dovolacieho súdu len „právna otázka“).

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je relevantná právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak dovolateľ v dovolaní, vyvodzuje prípustnosť dovolania ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, je jeho (procesnou) povinnosťou:

a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (uznesenie najvyššieho súdu z 22.februára 2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017).

11. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie najvyššieho súdu z 13. júla 2017, sp. zn. 3Cdo/235/2016).

12.V uznesení z 8. júna 2017. sp. zn. 3 Cdo/52/2017 zároveň dovolací súd skonštatoval, že v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu 26. septembra 2017, sp. zn. 1 Cdo/206/2016).

13. Vychádzajúc z vyššie citovanej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je povinnosťou dovolateľa, kvalifikovane zastúpeného advokátom, pri vymedzení dovolacieho dôvodu v prípade dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 C. s. p. uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku správne vyriešiť a zároveň ak má byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C .s. p. musí dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritorneho dovolacieho prieskumu, v opačnom prípade dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. f/ CSP.

14. Dovolacie námietky vznesené žalovaným sú pritom totožné s námietkami, ktoré boli už predmetom dovolacieho prieskumu v skôr vydaných rozhodnutiach najvyššieho súdu (viď napr. uznesenia z 18. apríla 2017, sp. zn. 3Obdo/15/2017 a zo 14. februára 2018, sp. zn. 1 Obdo/12/2018) a na záveroch v nich vyslovených zotrúva aj v rozhodovanej veci.

15. Žalovaný v dovolaní predovšetkým poukázal na dve zrušujúce uznesenia vydané najvyšším súdom v obdobnej veci medzi tými istými stranami sporu, a to uznesenia sp. zn. 1 Obdo/4/2013 a sp. zn. 2 Obdo/19/2014. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že dovolateľom uvádzanými uzneseniami došlo k zrušeniu rozhodnutí odvolacieho súdu procesných dôvodov (pre nedostatok ich odôvodnenia) a nie pre nesprávne právne posúdenie. Preto uvedené rozhodnutia nie sú rozhodnutiami dovolacieho súdu, ktoré by mali riešiť právnu otázku, od ktorej sa mal odvolací súd podľa dovolateľa odkloniť. Z tohto dôvodu dovolací súd konštatuje, že v tejto časti nie je dovolanie odôvodnené v súlade s ustanovením § 432 C. s. p.

16. Osobitne k námietke žalovaného, v zmysle ktorej odvolací súd nepostupoval spôsobom uvedeným v ním predloženom uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo/19/2014. dovolací súd považuje za potrebné dať (opakovane) do pozornosti, že žalovaným uvádzané rozhodnutie nemalo pre odvolací súd kasačnú záväznosť, keďže nebolo vydané v rozhodovanej veci, a ani precedenčnú záväznosť. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo/19/2014 nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax, a ani nebolo prijaté obchodnoprávnym kolégiom najvyššieho súdu ako judikát, ktorý by bol publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Odvolací súd sa zároveň vysporiadal s procesnou obranou žalovaného, keď v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozsudku odvolací súd uviedol, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo/19/2014 bolo zrušené rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach z procesných dôvodov - pre jeho nedostatočné odôvodnenie, pričom sa nezaoberal hmotnoprávnou stránkou veci.

17. Tvrdenie žalovaného, že najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí vyslovil právny záver týkajúci sa hmotného práva ohľadne charakteru zmienek indosovaných žalovaným, je nielen nesprávne, ale aj zavádzajúce. V uvedenom rozhodnutí najvyšší súd nad rámec dôvodov pred zrušením rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach (nedostatok odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku) uviedol iba svoj názor, že sa mu z obsahu spisu javí, že môže ísť o spotrebiteľskú zmenku. Najvyšší súd však v danom rozhodnutí neuviedol právny záver, že sa jedná o spotrebiteľskú zmenku, z akých dôvodov dospel k záveru o spotrebiteľskej zmenke a aké to vyvoláva právne následky (rovnako vid' aj uznesenia sp. zn. 3 Obdo/46/2017, 3 Obdo/57/2017 a 3 Obdo/66/2017).

18. K argumentácii dovolateľa, v ktorej namietal odklon odvolacieho súdu od rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 1 Obdo/59/2010 a 5 MOBdo/4/2009, resp. od spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. 93/2015, najvyšší súd konštatuje, že ani v tejto časti dovolanie žalovaného nespĺňa požiadavky uvedené v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p. Dovolateľ v dovolaní zákonom predpísaným spôsobom nevymedzil, v čom považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nesprávne vo vyriešení tej-ktorej právnej otázky významnej pre rozhodnutie vo veci samej a zároveň neuviedol, ako mal odvolací súd podľa jeho názoru nastolenú právnu otázku (resp. nastolené právne otázky) správne riešiť. Pri vymedzení dovolacieho dôvodu v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 C. s. p. nepostačuje konštatovanie dovolateľa, že považuje právny názor odvolacieho súdu za nesprávny, prípadne že nesúhlasí s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí odvolacieho súdu.

19. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní namietal odklon odvolacieho súdu od rozhodnutí zahraničných súdov, resp. Ústavného súdu Slovenskej republiky, Civilný sporový poriadok viaže prípustnosť dovolania v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p. písm. a/ a c/ výlučne na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho, argumentácia inými rozhodnutiami ako rozhodnutiami dovolacieho súdu môže byť relevantná ako podporná argumentácia pri odôvodňovaní dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., avšak nemôže byť spôsobilá vyvolať dovolací prieskum právnych záverov odvolacieho súdu vo veciach, v ktorých dovolateľ odvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ (alebo písm. c/) C. s. p.

20. Rovnaký záver platí pre časť dovolania, v ktorej žalovaný namietal rozpor napadnutého rozsudku odvolacieho súdu s právnymi závermi vyslovenými v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo/17/2009 a 2 Obo/87/2009, ktoré však nepredstavujú rozhodnutia vydané v rámci dovolacieho

konania.

21. Najvyšší súd v uznesení z 30. januára 2017, sp. zn. 3 Obdo/70/2016 uviedol, že dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. je viazaný na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho a má sa ním zabezpečiť jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, čím sa zvyšuje právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída. Z uvedeného dôvodu je nevyhnutné, aby sa dovolateľ, ktorý chce odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu uplatniť ako dovolací dôvod, oboznámil s predmetným rozhodnutím dovolacieho súdu ako celkom. Uvedené má naplňať inštitút povinného právneho zastúpenia v dovolacom konaní, prípadne povinnosť spísať dovolanie zamestnancom dovolateľa s vysokoškolským právnickým vzdelaním, nakoľko zákon predpokladá, že advokát (resp. osoba s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa) je subjektom, ktorého odborné znalosti a schopnosti majú kvalifikovaným dovolaním prispieť k priebehu dovolacieho konania. Uvedené vyplýva aj z čl. 11 ods. 3 Základných zásad Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého osoba s vysokoškolským právnickým vzdelaním, ktorá sa verejne hlási k určitej profesii, sa považuje za schopnú konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou.

22. V obchodných veciach je najvyšší súd nielen dovolacím súdom, ale vo veciach, v ktorých rozhoduje krajský súd ako súd prvej inštancie, aj súdom odvolacím. Pokiaľ chce dovolateľ odkazovať na predchádzajúce rozhodnutie (rozhodnutia) najvyššieho súdu, nepostačuje, aby účelovo vybral z kontextu odôvodnenia rozhodnutia jednu vetu bez oboznámenia sa s jeho celým odôvodnením. Odkazovaním na rozhodnutie odvolacieho súdu je zrejmé, že v predmetnej veci nepostupoval dovolateľ (resp. osoba, ktoré spísala v mene žalovaného dovolanie) s odbornými znalosťami a schopnosťami, ktoré od osoby znalejš práva vyžaduje zákon (obdobne viď body 52 a 53 uvedeného rozhodnutia, rovnako aj uznesenie z 11. januára 2018, sp. zn. 3 Obdo/36/2017 bod 12).

23. Citovaný záver je pritom plne aplikovateľný aj v rozhodovanej veci, keďže dovolateľ neodkazoval na rozhodnutia najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho (Obdo, resp. ObdoV), ale na rozhodnutia, ktoré vydal najvyšší súd ako súd odvolací (Obo). Preto dovolací súd konštatuje, že žalovaný vo svojom dovolaní neoznačil rozhodnutia vyjadrujúce právne názory, od ktorých sa odvolací súd odklonil a zaujal iný právny názor, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal dovolací súd v rozhodnutiach. Z tohto dôvodu nebol žalovaným vymedzený dovolací dôvod v tejto časti spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C. s. p. Absenciu takej náležitosti považuje zákon za dôvod pre odmietnutie dovolania.

24. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.